

Félidős gondolatok

Nem érzem jól magam „képviselői bőrömben”, mert nehéz azonosulni nagyon sokszor azzal, amit tennem kell, amit megtehetek. A feladat és a kialakuló demokratikus intézményesülés foglyaként vergődik a testület, első sorban azon tagjai, akik szerepüket komolyan veszik, és a köz szolgálatát tűzték maguk elé. Másik oldalról nézve, történelmi az a tett, amit meg kell cselekedniük a maga nagyszerűségével és szorongató felelősségérzetével.

A demokratikus önkormányzás most van kialakulóban. Intézményrendszere a legutóbbi választások után szerveződött és szerveződik most is. (Ki tudja még meddig?) A működés „játékszabályait” most kell kitalálni. A város működtetése nem enged haladékot és sok a pótolandó. Szűdületes az a száguldás, amit produkálni kell. A statisztikusok dolga lenne összegezni a rendeleteket, rendeletmódosításokat, határozatmódosításokat, visszavonásokat, amit az eltelt két év során létrehozunk. Képviselőként ezt szinte számon sem lehetne tartani. Hány hibát követünk el? Egyáltalán, van-e mód, idő, energia ebben a tempóban végig gondolni egy döntés várható következményeit, utánajárni az érintetteknek, megkérdezni a véleményüket? Egy éve lehetett, amikor egyik képviselőtársam egy nyilatkozatában az addig megtárgyalt anyagot 16 kg-ban jelölte meg. Mára ez valószínű a duplájára hízhatott. Az egésznek egyszeri végigolvasása is teljesítmény (már aki megette). Jó lenne végre eljutni oda, hogyrendelet elfogadása többszöri tárgyalás eredménye lehessen. Legyen elég idő a várható hatások latolgatására, az érintett csoportokkal történő tárgyalásokra, egyeztetésekre, a finom részletek kimunkálására. Valószínű kevesebb rendeletet, vagy határozatot kellene néhány hónap múlva módosítani, vagy visszavonni.

Velem együtt nyugodtan hajthatja álomra fejét a város, ugyanis ez a testület tele van „szakértőkkel”. Szokták mondani, hogy Magyarországon a focihoz mindenki ért. Kérem, itt mindenki mindenhez ért. Láthatta bárki, aki végigült néhány ülésünket. Nem sorolom fel, még valaki magára veszi és megfoszt bennünket a jövőben tudása gyümölcseiből. Vannak nekünk igazi szakértőink is, meg is hívtuk őket a bizottságokba. Node kérem, hogyan is gondolhatják, hogy ők valamihez

jobban értenek. Rendre nem is fogadjuk el a javaslatokat. Lehet, hogy a szaktudás nálunk is gyanus? Érti ezt valaki?

A nagypolitika nálunk nem érvényesül, illetve másképpen érvényesül. Az asztalnak a jobb oldalán ülnek a szocialisták (és azok, akiknek máshol nem jutott hely), a bal oldalon az előbbieket stabil ellenzéke, az összes többiek. Általában nincs ebből baj, mert a kezek vegyesen emelkednek az asztal mindkét oldalán egy-egy döntésnél. No azért ez alól van kivétel, ha személyről, vagy személyhez kötötten kell szavazni. Nálunk az „összes többiek” vannak számbeli fölényben. Le is szavaznak mindent, amiről úgy gondolják, hogy a szocialistáknak kedvez. Hogy miért? Csak! Indoklás nincs, vagy ha van, az nem tartozik a tárgyhoz. Ellenben ha nekik kell valami, vagy valaki, soha nem látott jelenléttel (a másik oldalon) meg van szavazva! Ilyen esetben még az örök tartózkodó barátunk is (aki saját javaslatának megszavazásánál is tartózkodik) kivételt tesz, és igennel (vagy nemmel) szavaz.

Van köztünk sértődött is, helyesebben mondva nincs. Valószínű, hogy a remélt haszon elmaradása miatt az első néhány ülés óta egyszer sem jött közénk. Vannak köztünk befektetők is, akiknek a mandátum megszerzése ellenében már fizetünk és fizetni is fogunk. Hogy mennyit és mikor, az még később derül ki. Vannak persze olyanok is, akiknek a képviselőség eddig elsősorban hátrányokat hozott.

Nem voltam híve annak, hogy a területen belül frakciók működjenek. Pártok arcúta ki felé nem is jelent meg, legfeljebb néhány hozzászólás jelzett pártműködést. (Egyházi javak visszaadása, kárpótlás és hasonló) Egyre inkább úgy látom, hogy korábbi álláspontomat felül kell vizsgálnom. Természetesen pl. egy szemétszállítási ügyet nem kellene pártsterően megoldani. Pártsemleges álláspontot a „másik oldal” egyetlen személyi döntésnél sem követett el. Ezt csak a szocialistáktól várják el. A választók személyekre és pártokra szavaztak. Miért ne tudhassák meg, hogy az általunk megválasztott képviselőknek, vagy képviselő csoportoknak mi az álláspontja, mit képvisel, mit támogat?

Az önkormányzat talán soha nem volt ennyire szabad és független, mint most. A megválasztott testület bármilyen döntést hozhat, ami nem áll szemben a hatályos törvényekkel – és csak törvényekkel –, nem sérti az alkotmányt. Soha nem látott kollektívizmus érvényesül a város vezetésében. Döntést csak a testület hozhat (esetleg népszavazás), a polgármesternek alig van joga. Képviselheti a várost és a testületet, döntést csak a testület által engedélyezett mértékig hozhat. Pártok nem szólnak bele és nem is szólhatnak bele a munkába. Tudjuk azonban, hogy a döntés pénz nélkül nem hajtható végre. Hát ha rendeletekkel nem lehet megszorítani az önkormányzatot, kordában tartják pénzzel. Teremthetne pénzt a város vagyonának eladásából, vagy a lakosság megadóztatásából. Ugye egyetértünk abban, hogy az egyik út sem járható. A vagyon eladásából származó bevételt csak a város fejlesztésére szabadna fordítani. (Még nincs közakarattal elfogadott fejlesztési terve a városnak. Jó lenne, ha volna.) Adót a terhek további növelésével nem szabad kivetni.

Kimondani sok, elkötelezni kevés az a pénz, amivel a város rendelkezik. Kellene építeni lakásokat. Talán, ha elfogy a kórház építés utáni adósság. (Évi 50-60 millió forint). Szívesen terementenénk munkahelyeket, ha volna módunk és pénzünk. Csak helyet és munkaerőt tudunk felajánlani a talán majd megjelenő tőkének. A pénzt a város működéséhez adják, de a működéshez is kevés.

Biztosan lesznek olyanok, akiknek leírt gondolataim nem tetszenek. Nekem sem tetszik amiről írtam, azért írtam le. Lesznek olyanok, akik majd azt mondják, hogy „ti vagytok többségben, miért nem csináltok valamit.” A tőlünk független dolgokban mi is – mind a 27-en – keveset tudunk tenni. (A költségvetést és a többi törvényt nem mi alkotjuk meg.) Házon belül pedig nem mi vagyunk többségben. Igaz számottevően vagyunk jelen, és ez úgy látszik nem mindenkinek tetszik.

Várpalota, 1992. október 3.

Törzsök Károly
szocialista képviselő

(folytatás az előző oldalról!)

alapján kisebb csoportok nagy hangerővel elvetették még a gondolatát is. Ugyanakkor ebben az időszakban egy Kft gazdasági érdekből, a környezetvédelmi hatóság által kifogásolt körülmények között veszélyes hulladékot hozott a városba és a mai napig is engedély nélkül tárolja. Veszélyeztetve ezzel a régió karsztvíz-minőségét, pedig az igen nagy kincs.

Környezetvédelmi beruházások korszerű technológiai folyamatok a fejlett országokban egyre jobban teret nyernek. Ha a jövőnkre és gyermekeinkre gondolunk, akkor be kell látni, hogy halaszthatatlan és hosszabb távon jól megtérülő beruházás lenne ez nekünk is.

Ilyen a szennyvízcsatorna és tisztítómű kiépítése, valamint a kommunális szemetet szakszerű kezelése. Az utóbbihoz tartozik egy korszerű hulladékégető létesítése. A szemet által

elfoglalt területet csökkenthetjük és a város villamos és hőenergia ellátását pótolhatjuk.

A környező szénbányák leépülése után új alapokra kell helyezni energia beszerzésünket. Nem a nagy kéntartalmú szén sajnálom, de a közelségéből adódó lehetőséget igen. A Jager RT által gyártott brikett környezetvédelmi szempontból értékesnek mondható, de maga a gyártási technológia (széntárolás) még nem látszik megnyugtatónak. Keresni kell egy olyan energiahordozót, amely környezetvédelmi és gazdasági szempontból is megfelelő (pl. gáz).

A városban lévő 4553 lakás hőszolgáltatása az önkormányzat feladata megfelelő áron. Ennek ellenére a fogyasztóknak egyre nagyobb megterhelést jelent. Az állami támogatás megszűnésével beláthatatlan pénzügyi nehézségek adódnak.

A fűtött lakások nagy részénél a külső és a válaszfalak, valamint a nyílászárók hőszigetelése

lése kritikán aluli. A hőenergia mérése technikailag nem, ill. igen költségesen oldható meg. Mindaddig ennek nincs értelme, míg a hőszigetelés nem megoldott. Ezt csak állami és önkormányzati támogatással lehetne kivitelezni. (Már 1991-ben kértem a parlamenti képviselők segítségét is.)

Jól átgondolt gazdasági tervezéssel talán még lesz vállalkozó szellemű társaság, aki üzletet lát ebben. Annál is inkább, mivel ez nemcsak Várpalotán gond, így hosszabb távon munkaalkalmat is biztosítana, és ez sem egy utolsó szempont.

Ilyen és ehhez hasonló feladatok megoldásánál kérem a tisztelt polgáriasszódó lakosságot, hogy közös gondjainkban együtt cselekedjünk, és akkor talán elmondhatjuk:

„És nem elég akarni, de tenni, tenni kell”

Vámosi Tibor
önk. képviselő